



Letnik III.

v lažnjivi obleki.

Štev. 9.

Izhaja po dvakrat na mesec, kedar ga prebere in ne konfiscira policija. — Veljá celo leto 3 gold., pol leta 1 gold. 50 kr. in četrt leta 80 kr. za vsacega brez ozira na stan, osebo in narodnost. — Posamezne številke se dobivajo, če jih kaj ostane, po 10 kr. v Klerr-ovi bukvarnici na velikem trgu št. 313, kjer je tudi administracija.

Kdor ga bere in ga ni kupil, se bo, ako se zasači, ostro kaznoval.

Le mene ne!

(Pesem ustavovernih nemčurjev po njihovih listih.)

Stojim prav trdno za ustavo,
Borim se rad za svojo glavo
Na kriplje vse.
Ustava ta tišči Slovane
Pod orlom avstrijskim zbrane,
Le mene ne!

Ustava ima široke meje,
V njih se za-me mnogo reje
Nahaja še.

In kedar kdo se v njih spozabi,
Naj hitro ga postava zgrabi,
Le mene ne!

Naj ravnopravnost gospodari
Pri vsaki tud' najmanjši stvari;
To prav mi je.

Če kdo grdo kak narod psuje,
Postava naj ga brž kaznuje,
Le mene ne!

Če kdo za mano kamnje meče,
Naj hitro se k sodnji vleče,
Da sodi se.

Naj kazni meč zadene vrage,
Vteknite v ječe vse nesnage,
Le mene ne!

Če vse na svetu tudi mine,
Z narodi vred tud' svet pogine,

Kaj briga me?

Kedar ustava se prevrne,
Naj narode s kamnjem pogrne,
Le mene ne!

Če kdo kmetiču škodo dela,
Naj bi mu tudi šiba pela,
Da kri mu cre.
Navada ta je jako lepa,
Da šiba sitneže pretepa;
Le mene ne!

Zastavo jaz ustave nosim,
Ker prav rad dobre pri njej kosim
Klobasice.

V zadregi pa država najde
Krog sebe vsih narodov rajde,
Le mene ne!

Če ministerstvo kaj poskuša,
Besedo mojo naj posluša,
Drži se je.

Če ne ozdrav' države bolne,
Naj slabe svetovalce kolne,
Le mene ne!

Če voda pa že v grlo lije,
Država se v zadregi vije,
Ne kliče me!

Da te sovražnik tvoj ne vniči,
Narode svoje k sebi skličí,
Le mene ne!

Dežman po vsih kotih

ali:

Čudna dogodba, ktera se je prigodila Štrbo-seljnovemu Janezu.

Sem imel nekaj grabelj, ktere bi bil rad v denar spravil, pa niso šle prav od rok.

„Ej šentej“, si mislim, „jih boš pa nesel v Ljubljano na prodaj, saj bo ravno somenj, jih boš že prodal, če ne prav drago, pa bolj po ceni“.

Se pa napravim, zadenem butaro na ramo in jo maham proti Ljubljani. Prav lepe grablje so bile, veselje jih je bilo videti. Skoraj se mi jih je škoda zdelo. Pred mostom si kupim za groš kruha in poprašam branjevko, kje se prodajajo grablje.

„Pri sv. Jakopu“, pravi ona, „le doli stopite, jih bote že prodali“.

Da bi človek vedel za sv. Jakopa!

„I, mati, kje pa se gré k sv. Jakopu?“ poprašam dalje.

„Kar zmeraj stopajte za nosom“, pravi ona, „in kedar bo nos pred sv. Jakopom, pa stojte in postavite grablje na tla. Ne morete zgrešiti“.

„Ej, mati“, pravim jaz, „Vi ste strašno „kunštni“. Ko bi bil vedel, da moj nos vé za pot, bi ne bil Vas prašal“.

Obrnem se in poprašam nekega družega z velikimi brkami pod nosom, kje se gré k sv. Jakopu.

„Potov je več“, mi pravi, „po katerem pa hočete priti k sv. Jakopu?“

„Ko bi to vedel“, odgovorim jaz, „bi ne prašal Njih“.

„Kaj pa hočete sv. Jakopu?“ me praša.

„Njemu ravno nič“, pravim, „le te-le grablje bi rad prodal. Morda jih Oni kupijo? Je vredna roba“.

„Čemu bodo meni?“ me zavrne, „ne vedel bi kam ž njimi. Stojte malo, idite z mano!“

„Zakaj bi ne šel“, mu rečem, „le idiva“.

Na to se zavijeva memo franciškanske cerkve na desno in potem v drugo stransko ulico na levo. Prideva do vogla. Tukaj se ustavi gospod muštacar, mi pokaže zelena vrata, pred kterimi je zelena graja in reče:

„Vidite oče, v ono-le hišo stopite in ponudite grablje, gospod bodo vse kupili“.

„Je že dobro“, pravim, „kako je pa ime gospodu, da bom vedel po njih prašati?“

„Kar po Dežmanu prašajte“, mi odgovori, „so prav prijazen gospod“.

„No, no, se pa zahvalim, da so mi jih priporočili“.

„Ni treba, oče, sem rad storil“.

Na to se zasuče gospod, jaz pa stopim k vratam in jih skušam odpreti, pa so zaklenjene.

„Ga že ni doma gospoda“, si mislim, „boš pa pozneje prišel, Janez, če jih drugod ne prodaš“.

Ravno hočem zopet oditi, kar stopi mož z dolgo suknjo in študentovsko kapo k meni in me prav trdo vpraša, kaj tukaj iščem.

„I kaj je to Vam mar“, se zaderem nad njim, „ali bote mar Vi kaj kupili?“

„Aha, že vem, koga iščete“, pravi mož, „gospoda ni doma“.

„To sam videm“, pravim, „zato bom pa pozneje prišel“.

„Nič ne boš prišel“, se zadere nad mano.

„Kdo mi bo branil? Morda ti?“ Ker je on mene tikal, sem pa še jaz njega.

„Jaz, jaz“, pravi, „ravno jaz. Veš, kdo sem jaz? Boš šel z mano!“

„To se še ne vé! Če greš tje, kamor jaz, bova šla pa skup, drugače pa ne, ti šema ti“.

„Misliš da sva krave skup pasla, da me boš tikal?“

„Vem, da jih nisva“, odgovorim, „bi jih tudi ne bila dolgo, jaz si ne dam zabavljati“.

„Jaz tudi ne, zato boš šel z mano. Alo, stopaj!“

„Kdo si pa ti? Kaj si vrag, ki ljudi jemlje? Ne bodi siten in pojdi svojo pot. Če si že ti na jutro pijan, jaz ga še nisem imel kapljice med zobmi. Ne siti se!“

„Le brž z mano na „rotovž“! Če ne greš z lepo, boš šel pa z grdo“.

„Če je taka, se pa dajva, bova videla, kdo je močnejši“.

„Ne tako ne“, pravi mož in me hoče prijeti za vrat. Ali komaj se me pritakne, mu prislonim tako prek ušes, da se kar opoleti.

Jaka in Anka.

Žalostna povest za smeh.

(Dalje in konec.)

Prav tako kakor Anka je mislil tudi Jaka, le s tem razločkom, da je bil njemu pes bolj všeč. Pa kako bi se mu prikupil? Kaj ko bi ga vkradel in potem doma pital, da bi se drug družega privadila? Hiša stoji na samem, v njej ni žive duše. Po lestvici bi prišel do luknje pod streho in odtod v vežo, bi pesa stlačil v besago in ga odnesel na istem potu. Nihče bi tega ne vedel, in med tem, ko bi iskali pesa, bi mu Jaka v bajti, ktero si je bil najel, kahal žgance in nosil kosti domú.

Jaka je imel le malokdaj kako misel, a kedar jo je imel, jo je gotovo tudi brž izpeljal. Ko se naredi trda noč, vzame besago, ktero je še po očetu poddedoval, izsname iz sosedovega voza lestvico in se napoti proti hiši.

Vse je mirno, le neko godrnjanje se sliši pri vratih.

„Aha“, si misli Jaka, „pes bo lačen, mačka tudi in tako stradata v družbi, da se celo ven sliši. Dobro, da imam pri sebi še kos kruha, kteri mi je pri večerji ostal“.

Tako modrovaje pristavi lestvo k steni, da doseže luknjo pod streho, in zleze na „ještrleh“. A tukaj je polno orodja, kamor se obrne, se zadene ob kako stvar. Škoda, da nima kake svetilnice, s ktero bi našel pot v vežo. A te nima in da bi ne padel kam, počeni na tla in se drsa z rokama in nogama naprej. Čez nekaj časa se mu zdi, da je prišel do lesenih stopnic, toraj stopi na noge in jame varno stopati navzdol.

Komaj pa se dotakne noga prve stopnice, kar začne ženski glas na vse grlo upiti in na pomoč klicati. Jaka se tako prestraši, da se pri tej priči vsede na stopnico. Z trepetajočim glasom spregovori:

„Če si duh ranjcega ali živa duša, ne boj se, jaz ti ne bom prav nič žalega storil“.

A ženski krik ne preneha, timveč je le še močnejši. Pridruži se mu tudi pasje lajanje in mijavkanje mačke, kar je revežu tako strašno, da začne na ves glas moliti in vse svetnike klicati na pomoč. Ta čveterospev je strašen za človeška ušesa.

Čez nekaj časa se slišijo zunaj človeški glasovi.

„Za božjo voljo“, pravi žensk glas, „peklenski duhovi se pretepajo za posestvo ranjcega. Je bil že + + + zapisan. Bog nas obvaruj!“

„Nekaj je že v hiši“, nadaljuje mošk glas, „naj bo, kar hoče. Ljudi ni notri, hudiči ali strahovi naj se pa pretepajo, kolikor jim je drago. Če bo več zadavljenih, boljši bo. Jaz grem nazaj v posteljo“.

Menda vse zopet proč gre, kajti kmalu ni slišati zunaj nikakoršnega glasa. Tudi v hišici nastane tihota, ker se nihče iz mesta ne gane. Anka je straha skoro ob pamet in moli na tihem. Jaka si ne upa ziniti besedice ali se ganiti iz mesta in pes in mačka tudi vtihneta. Vendar je ta tihota strašna, Anka klepetá vso noč s zobmi, kaj takega še ni nikdar doživela. Tako je, če je človek lakomen in išče posvetnega premoženja!

Petelini po vasi naznanjajo prihod juterne zarije in čez nekaj časa pogleda beli dan skoz okna in špranje. Zdaj pride Jaku prislonjena lestvica na misel. Sosedov

„Imaš dosti ali ne?“ ga vprašam potem, pa on ne reče nič, se zaleti vnovič v mene in jame klicati na pomoč. Zdaj se zopet sprimeva, padeva na tla in se valjava tako, da je bil enkrat on pod mano, drugič pa jaz na njem. Ne vem, kako bi bila šla narazen, ko bi ne bilo dveh drugih v ravno takih suknjah in kapah. Ta me zgrabita in vsi trije me izlečejo kviško. Trije so za enega preveč, zato se nisem mogel dalje braniti, ampak moral sem iti, kamor so me vlekli. Eden teh mož zagrabi še butaro grabelj in jih nese za mano. Pridemo sredi mesta po stopnicah v hišo, ljudje, katerih se je bilo veliko nabralo, ostanejo zunaj, mene pa cefrajo še više, tam me oddajo nekemu gospodu, kateri me praša za imé. Mož, kateri me je pripeljal, pové vse, kakor je bilo, govore še sèm ter tjà in na zadnje me zapró.

„Na, zdaj pa imaš, Janez“, si mislim sam pri sebi, „grablje si prodal prej ko si mislil in še bolj po ceni, kakor si bil namenjen. Bog vé, kaj bo iz tega!“

Dan preteče in noč in še le drugi dan proti večeru me izpusté in mi dajo grablje nazaj. Kam bom šel zdaj z grabljami? Noč je že skoraj, domú predaleč, da bi še do noči prišel, drugim pa ne vem. Prav brez vsega denarja nisem, imam še tri krajcarje, ravno za večerjo. Grem tedaj k branjevcu in si rečem prinesiti za tri krajcarje fižola, ker mi v ječi niso dali skoraj nič jesti. Tukaj pripovedujem ljudem svojo nesrečo in rečem, da bom brž zdaj nesel grablje unemu gospodu ponujat.

„Le teci, da boš zopet na rotovžu spal!“ se smejejo ljudjé. „Glej ga no Jurija! Zato si bil ravno zaprt, ker si nesel Dežmanu grablje ponujat.“

„Kdo me je pa dal zapreti?“ vprašam dalje.

„Kdo drug ko Dežman“, pravijo. „Vendar veš kaj, stopi jutri k dr. Bleiweisu in povej mu, kaj se ti je zgodilo, boš videl, kaj bo rekel.“

„Kje ga bom pa dobil?“ pravim.

„Če ga ni domá, bo pa v deželnem odboru ali pa kje drugod. Le poprašaj po njem, saj ga vsak pozna.“

To je res, nek mora že biti, dokler ni pod zemljo, tedaj je prav tak človek kakor jaz. Na jutro proti deveti uri ga pa grem iskati, ker sem vedel, da gospóda dalje leži. Najprej poprašujem, kje stanuje deželni odbor. Veliko ljudi veliko vé in tako sem zvedel za hišo. Grem

po stopnicah in potrkam na prva vrata, kakor je pri go-spódi navada.

„Erajn!“ zarenči nek glas. Vtaknem glavo med vrata in poprašam, če je tukaj deželni odbor v stanovanji.

„Tukaj je, kaj bi pa radi?“ me vpraša gospósk človek majhne, pa jezne postave.

Mislim, da je dr. Bleiweis in mu povem vse, kar se mi je prejšnji dan pripetilo. Gospod me posluša in nazadnje zarenči:

„Niste na pravega naleteli. Veste, kdo sem jaz?“

„Kaj bi ne vedel“, pravim, „tukaj stanuje deželni odbor, toraj so Oni gospod dohtar Bleiweis, zato, ker so ta dohtar deželni odbornik.“

„Zmotili ste se, mož!“ spregovori gospod. „Jaz sem Dežman.“

„De-te šentaj“, si mislim, „Janez, zdaj pa peté čez ramo in beži, da te zopet ne zapró.“

Zdaj pa butim vrata za sabo in derem po stopnicah, kakor da bi za mano gorelo. Še le v kapucinskem vrtu pri Nunah se vstavim in jamem premišljevat, kje bi dobil kaj za vgrizniti; po želodcu so se mi jele že pajčevine delati. Iščem po žepih, pa ni ga krajcarja; če bi mi bil kdo goldinar za-nj dajal, bi ga ne bilo. Da bi prodal le ene same grablje! Pa kdo jih bo kupil. Gré ravno neki gospod memo.

„Ej, slišijo gospod“, ga nagovorim, „ali bi ne kupili grabelj? Prav po ceni jih dajem, vredne so.“

„Grablje? Čemu bodo meni grablje? Nesite jih v muzej, tam hranijo tako orodje.“

„Da bi le vedel, kako pridem do muzeja.“

„Le za mano stopajte, jaz grem ravno tje. Danes je ravno četrtek, ob desetih se odpre muzej in lahko greste noter.“

„Ena stopinja več ali manj“, si mislim in stopim za gospodom. Za vodo se zavijeva na stran in stopiva v hišo, kjer je polno starega, železnega in družega orodja.

„No, kjer tako staro robo kupujejo, bodo novo še rajše“, si mislim in poprašam, komu bi jo ponudil. Ljudje me nekako čudno gledajo in s smehom nekaj šepetajo na ušesa. Nek fant, menda študent, mi reče, da naj grem za njim in me pelje k gospodu, kateri je ravno žabo drl. Pred sabo je imel prav grdega odrtega mačerada.

hlavec bo gotovo zapazil, da je ni več na vozu, jo bo iskal in če jo dobí tukaj, bo Jaka še zarad tatvine zaprt in to tim več, ker ga bodo našli v tuji hiši, v katero je tihoma in po noči splezal. Na vsak način mora iz hiše, naj velja kar hoče. Po dnevi duhovi in strahovi tako nimajo nobene oblasti.

Toraj se na tihoma vzdigne, dasiravno ga vse kosti bolé, in hoče iti po isti poti iz hiše, po kateri je prišel. Vendar ga tare še radovednost, ali je bil glas, kterega je v temi slišal, človešk ali kake preklete duše, kajti žensk je bil. Pomolí glavo v vežo, da bi kaj videl.

„Oh, glej ga no Jaka“, zakriči Anka in se prav iz srca oddahne, „vso noč sem mislila, da je strah v hiši, pa si bil ti. I, kaj pa tukaj delaš?“

„Glej jo no Anko“, pravi Jaka z lahko sapo, „kdo bi bil mislil, da si ti v tej hiši? Kaj neki iščeš?“

Med tem se tudi pes oglasi in prime Anko za krilo. Jaka jej hoče iti zgrabljami, ktere pod streho najde, na pomoč, a v tem hipu mu skoči mačka za tilnik in ga jame praskati s kremplji. Ponočna godba se ponovi in sicer s tako silo, da jamejo ljudje, kateri so ravno vstali, skup vreti. Ko vidijo lestvico prislonjeno, spoznajo, da ni strahú v hiši, ker strah ne potrebuje lestvice. Nekteri bolj srčni fantje splezajo pod streho in najdejo Jaka in Anko v popisanim stanu. Čemu bi stvar dalje raztezal?

Mar povem, da je ta dogodba napravila v vasi in po celi fari veliko pohujšanje, ker so našli Jaka in Anko v trdi noč sama v zapuščeni hiši. Gospod župnik ju pokličejo k sebi, ravno tako župan, oba jima razložita, da bi pohujšanje le nehalo, ako bi se vzela.

„Na koga se bom ženil“, se izgovarja Jaka, kteremu Anka se vé da ni po volji, „saj nimam toliko, kar je za nohtom črnega.“

„Da bi njega vzela?“ se grozi Anka. „S čim neki me bo živel? Če bi morala služiti, mar služim že sama.“

Tako bi ne bilo nič s ženitvino, vkljub prigovarjanji, da bi se ne bilo to-le zgodilo.

Dan razsodbe, katero je pogodil ranjki seljan v pisani zadnji volji, se napoči. Skoro vsa vas, razen Jaka in Anke, kterima se je ta stvar pristudila, je zbrana pod lipo, pes in mačka se pripeljeta, da bi si izbrala prihodnje reditelje. Živali ogledujete zbrano množico, a na zadnje se vležete v sredi na tla. To se zdi vsakemu čudno. Kaj bi to pomenilo? Vse ugiba, a nihče ne ugane, razen starega Jurija, kateri izusti te-le besede bistre razsodbe:

„Kaj se čudite? Tistih, ktere imate živalice prav rade, ni tukaj. Saj vam je znano, da je pes popadel Anko za krilo, to je gotovo znamenje, da jo ima rad. Mačka pa je Jaka pobožala, da se mu še zdaj pozná, in s tem pokazala, da ga ima rada. Kaj tedaj premišlujete? Jaka in Anka sta izvoljena reditelja zapuščenih živalic.“

Ta razsodba je tudi obveljala, Jaka in Anka sta dobila malo hišico in ž njo vred malo posestvo. Da sta se potem vendar-le vzela in se drug družega privadila, ni mi treba skoro omeniti. Jaka ni prišel pod vojaško suknjo, ker tako ni bil za vojaški stan.

Pesu in mački pa sta prav dobra reditelja, pes Anke zdaj več ne popada in mačka Jaka več ne boža.

Kdo bi bil v začetku povesti kaj tacega mislil!

„Temu-le ponudite grablje“, reče fanté in se zmuzne. Stopim tedaj k gospodu in mu ponudim grablje. Ves srdit pogleda kviško, kakor da bi me hotel z očmi pre-dreti. Jaz se prestrašim.

„Pa ne, da bi bili Oni Dežman“, ga vprašam.

„Se vé, da sem!“ zarenčí. „Menda se hočete z mano norčevati. Odlazite, če ne, Vam bom pokazal, po čem je žmah“.

Ves prestrašen jo poberem iz sobe.

To je čudno! V Ljubljani menda ni družega, kakor Dežmani, vsak je Dežman in vsi so drug družemu podobni, kakor mačka mački.

Zunaj ogledujem, kam bi se obrnil, da bi grablje spravil v denar, pa ni nikjer nobenega človeka, kateri bi se videl, kakor da bi hotel kupiti grablje. Zdaj gre nekaj študentov iz šole. Ti me obstopijo in eden me vpraša:

„Oče, Vi ste gotovo Dežmanu v žlahti?“

„Zopet Dežman? I zakaj ravno Dežmanu?“ se jezim.

„Zato, ker imate grablje. Vi morate biti še večji nemškutar, kakor on, ker on ima le ene grablje in še tiste proklete. Vi pa jih imate celo butaro“.

„Ali jih boste morda kupili, smrkovci? Če ne, Vam bom pokazal, da so grablje za Vas kakor nalašč“.

Fantalini zabavljaše odidejo, jaz pa svojo pot dalje gledam po komu, da bi kupil moje grablje. Ura gré že proti poldnevu, pa ni je žive duše, ktera bi poprašala po mojih grabljah. Trebuh začne godrnjati, ko sliši, da poldne zvoní. Kedar je človek lačen, bi še svojo dušo prodal za kisló zelje ali za skledo žgancev, če bi bili tudi nezabljeni; zato se pa tudi ni čuditi Ezavu, kateri je še manj drago in redko stvar, kakor dušo, prodal Jakobu za skledo leče. Jaz bi jo bil tudi, pri moji veri, da bi jo bil prodal.

Blizo mene so me prav mило gledale rumene reglje, kakor da bi komaj čakale, kedaj pridejo v globočino mojega želodca. Da bi bil imel vsaj kake dve, tri, ne bil bi prašal po drugem kosilu. Stopim k branjevki in jo nagovorim:

„Slišite, žena, koliko regelj mi daste za ene grablje?“

„I, veste kaj, oče, dve Vam bom dala, zato ker ste Vi“.

„Naj bo no, dasiravno so jih vredne najmanj deset“.

„Toliko bi Vam morda Dežman za-nje dal, a jaz ne“.

Šembrej vendar, zopet tisti salamenski Dežman! Kako je to, da vsak govori o njem, kakor pri nas o dežji ali solncu! Pobašem dve reglji in se vsedem na prag, da bi jih pozobal, potem sem se hotel napotiti proti domu; sem že videl, da ne bo nič s kupčijo. Popoldan pa me dobí Sinkovčev Blaže, dá za polič vina in me pregovorí, da ostaneva še nekaj časa in da se bom ž njim peljal domú, kedar bo opravil svoje opravke.

Proti večeru stojiva pred rotovžem, jaz sem ravno pripovedoval Blažu, kako so me bili zaprli, kar pridere nekaj ljudi po stopnicah doli.

„Je že izvoljen“, pravijo, „saj se je vedelo, da bo on župan“.

„Kdo je župan?“ vpraša Blaže nekega, kateri se nama je precej znan zdel.

„Dežman!“ odgovorí. „Zdaj bodo pa proklete grablje znamenje v Ljubljani“.

De-te vendar, zopet Dežman! Dežman in Dežman, kamor se človek gane, je Dežman! Župan je Dežman, deželni odbornik je Dežman, nemškutar je Dežman, grablje pomenijo Dežmana, muzejni varuh je Dežman, policaji so Dežmanovi, zdaj bi pa vendar le rad vedel, kdo in kaj v Ljubljani ni Dežmanovo!

„Le idiva, Blaže“, pravim tovaršu, „jaz sem že sit Ljubljane. Če ostanem do jutra tukaj, bom nemara tudi jaz Dežman. Odriniva!“

Blaže reče vpreči in tako se odpeljeva. Pri Koširji na Brodu se vstaviva, Blaže gré na polič vina, jaz pa stopim malo na stran, kar čutim pasje zobe v mečih. Straha in bolečin zaupijem in odpodim pesa z grabljami in mu uidem v hišo. Tu pokažem gospodnji popadeno nogo.

„Ej ti presneti Dežman ti“, se grozi gospodinja, „zakaj ste ga odvezali, dokler še ljudje memo hodijo? Ali se je morda sam odtrgal?“

Jaz strmim in gledam debelo, kakor zaboden vol. Dežmana je v Ljubljani vse polno, na Brodu sem mislil, da je vendar varno.

„Kaj se Vam sanja, mati?“ odgovorim jaz, „Dežman me je dal zapreti, pa popadel me ni. Tega nisem vedel, da Dežman tudi popada“.

„Kakor pesi sploh“, mi odgovori. „Naš Dežman ne popade nikogar, da ga pozna, na neznane ljudi je pa hud“.

„No, bo že pomnil, kdaj je mene popadel; z grabljami sem ga dobro okresal“.

„O, grabelj se naš Dežman boji, morda še bolj, kakor oni v Ljubljani. Da pa ne boste v kakošni škodi, bom kupila jaz vse grablje od Vas, saj jih tako nimamo“.

Pa sva se zgovorila, potem smo ga pili bokal skup in ponoči sva se z Blažetom pozno domu pripeljala.

Dežmana pa ne bom nikoli pozabil. Malo manjka, da ni vsaka reč Dežman. Ne vem, če je bil Dimež tako imeniten. Le tega ne morem zapopasti, zakaj da je Koširjev pes Dežman. V drugem ne vem, da bi mu bil podoben, če mu je v tem, da se grabelj boji.

Schaffarjev Dolfi.

O joj, kaj bo pa zdaj! Mama so me zato poslali na rotovž v šolo, da bi postal derehtar ali kakor se tukaj reče, „Obermusterschüler“ ali pa vsaj „Musterschüler“, kar sem bil v konstitucijski šoli na „strelišči“ ali pa pri Ehrfeldu v oštariji. Zato so mi že kupili lepo tablico, da bi na-njo zapiseval tiste, kateri bi ne bili pridni.

Zdaj pa ni nič, kaj bodo le mama rekli! Za derehtarja so izvolili profesorja Dežmana, mene pa še za „Musterschülerja“ ne. Le stojte, Vas bom že mami za-tožil.

Do zdaj v šoli še nismo imeli nič posebnega. Šolski strežaj Hudedobivnik se je jokal po ranjcem derehtarji, da so solze kar po vsi šoli tekle. Fricetov pudelj je skoraj v njih vtonil, jaz sem pa na stol stopil, da sem bil na suhem, pa sem jih moral ven gredé vendar-le bresti do kolen. Hlače sem gor zavihal, da si jih nisem zmočil, ker bi bili mama hudi. Potem so nas pa vvrstili v klopi, da zdaj že v redu sedimo. Tudi so nam dali že naloge za dom, jaz imam dve, pa mi jih pomagajo derehtar Dežman delati, ktereга so mi mama najeli za inštruktorja, da bom bolj gotovo premijant.

Oh, kako smo se uni dan jezili. Naši mali šolarčki iz turnarskega spodnjega razreda so hoteli nekaj pruskega igrati, pa je bilo prepovedano. Zdaj bomo pa mi tožili tiste, ki so to prepovedali, pa na Dunaji, toda ne tam, kjer smo tožili slovenske poslance, da bi jih odstavili, pa jih niso hoteli. Unidan so katehet Kaltenegger razdelili tiste nosove in fige med nas, ktere so nam za tožbo iz Dunaja poslali. Največ jih je prišlo na gospoda kateheta, drugi smo jih dobili po dvoje ali troje, nekaj se jih je pa še shranilo, da ne bomo morali vsako leto na Dunaj pošiljati po-nje, kedar nam jih je treba. Za letos jih je že zadosti, nekaj smo jih obesili v dimnik, da se za drugo zimo posuše.

Se nekaj! Une dni je umrl na Dunaji Tegetthoff, kateri je bil junak že takrat, ko sem še jaz v srajčici po mestu letal. „Slovenija“, to je politična šola za Slovence, mu je napravila črno mašo, ker je bil časten ljubljansk meščan. Ne veste, kakošen nos so dobili derehtar Dež-



man! Pa smo se res vsi malo blamirali. Tisti, ki pri nas patriotizem učé — in ti so profesorji naše šole na magistratu — so čisto pozabili na Tegetthoffa. Posebno katehet Kaltenegger so se jezili, da so morali iti k maši, katero je napravila „Slovenija“, kakor da bi bili katehet pri „Sloveniji“. Če bi ne bili šli, bi se bili pa utegnili zameriti tistemu patriotizmu, kterega zmeraj pridigovajo.

Pa še nekaj. Brž za Tegetthoffom so pa umrli naš profesor dr. Recher. Ne vem, zakaj so to storili, saj jih je imela vsa šola rada.

Zdaj moram pa iti, gre že zopet Ančika po me. Morebiti skrbi mamó, kje sem tako dolgo.

Ljubljanskega magistrata delavnost.

Ndaj prigodbo Vam naznanujem,

Če sprehajalce zlo milujem,

Na kraj bodo sedaj ponavljali,

Neleno grajo z lesa pobrali,

Ča mladenči in še drugi prav debeli

Na njej ne bodo več sedeli.

—skačeni na to delo gledajo,

Črevesa sploh podpirajo;

Want v kratkem več ne bo.

Čno za drugo že podirajo.

Čodstvo mestno je to sklenilo,

Čjstro odboru naročilo,

Čante sploh ven pobrati,

Čdino jih pokončati

Ča vse debele bo jezilo.

„Brencelj“ na popotvanji.

(Dalje.)

Dasiravno obsojen in na 500 let zaprt v trdo ječo, „Brencelj“ enako drugim jetnikom vendar-le ne obupa. V 500 letih se bo že kdaj kaka priložnost našla, ktera mu dá prostost. Da bi le zopet imel perutnice, kaj bi maral za ključce, ključalnice in železne pahe, s temi, kar jih je ostalo pruskim škarjem, bi se mogel k večem po tleh plaziti, kakor druge polómane muhe, vsak bi ga lahko pohodil.

Tedaj premišljuje, kako bi si pomagal. Slišal in bral je že o neki čudodelni pijači, ktera ni pivo ne voda. Kuha jo neki Hoff in imenuje „Malzextrakt“. Slovenskega imena ta pijača nima, menda zaradi tega, ker se ž njo le Nemci dajo pehariti. Ta stvar ima bóje tako lastnost, da je pripomoček vsaki bolezni, naj bo kakoršna hoče. Če imaš prevelik trebuh in piješ ta sok, si v štirinajstih dneh tenak kakor mravlja, če si pa droben in tenak kakor palica, postaneš v štirinajstih dneh okrogel kakor sod in debel kakor polh, ako ga vsak dan piješ le eno steklenico.

„Brenceljnu“ se kar na enkrat zasveti v glavi. Kaj ko bi po tej pijači tudi perutnice zopet izrastle? Skodovati ne more, kajti nikdar se še ni bralo ali slišalo, da bi bila komu škodovala. Poskusimo! Če bo, bo, če pa ne, pa ne.

Brž prebrska vse žepe in najde nekaj zlatov, ktere mu je dal v Parizu Trochu za pot do Napoleona. Ko pride čuvaj in mu prinese kosilo, ga nagovori:

„Dragi prijatelj, kteri mi boš zdaj 500 let čuvaj, vem, da si skozi in skoz poštena duša. Ne boš mi zameril, ako te prosim, da bi mi za dober denar prinesel nekaj steklenic Hoffovega „Malzextrakta“. Jaz sem nekaj bolan in ta pijača me bo gotovo ozdravila.“

„Morda me misliš podkupiti?“ odgovori hud. „Ne misli, da sem nezvest prisegi, katero sem storil kot čuvaj, da se ne bom dal podkupiti ne s srebrom, ne s kotlovino in ne s papirjem.“

„Bog obvari, da bi kaj tacega od tebe mislil! Zarad tega ti tudi ne ponujam ne tolarjev, ne desetic in ne papirnatega denarja, timveč zlato, le poglej sem.“

Pri teh besedah požvenklja s francoskimi zlati.

„Res je“, odgovori, „o zlatu ni stalo nič v prisegi, toraj ti že smem vstreči, le sem daj zlat.“

Dá mu dva zlata, enega za pot, drugega pa za „Malzextrakt“, ktereга mu čez nekaj časa prinese. Ves vesel odmaši „Brencelj“ steklenico, jo nastavi na usta in prav dobro potegne. Komaj so zmóčile prve kapljice grlo, že čuti „Brencelj“, da perutnice kar silijo iz života, tako, da se boji, da bi mu ne izrastle prevelike. Tedaj potegne še enkrat, da bi ustavlil prehitro in prehudo rast. Brž se ustavi in ne rastejo več. Ker pa še niso dovolj krepke in velike, pije še nekaj kapljic in kakor bi trenil, so popolnoma take, kakoršne so bile pred dotikom s pruskimi škarjami.

„Zdaj smo pa že dobri“, se raduje „Brencelj“, „z Bogom ječa in pruska dežela! Kmalu smo narazen.“



Proti večeru pride čuvaj pogledat, kako se godí bolniku. Komaj je pa vrata na pol odprl, smuk! izfróí muha memo nosu osupnjeneга čuvaja, kteri jo hoče zagrabití.

„Z Bogom, prijatelj“, ga nagovori, ko je že v zraku, „prav žal mi je, da te ne morem sabo vzeti.“

Čuvaj strmi in strmi, upije, kliče vojaške straže in jim kaže muho v zraku. Nekaj strelnih pokov in nektere krogle brenčé bežečemu memo ušes, a ne zadene ga nobena. Tudi pruski orel, kteri se je ravno nad mestom po zraku spreletaval, skuša vjeti „Brenceljna“, a muha je hitrejša od njega in mu srečno uide. Ves nevoljen se povrne plesnjivi orel, ktereга je bil dal Bismark ravnokar na novo pobarvati, nazaj nad mesto in „Brencelj“ ga ne vidi več.

Popotovanja po ptujem do grla sit se napoti „Brencelj“ naravnost proti Dunaji, od kodar mu nemčurska kri že od daleč diši. V Pragi na Českem se misli ustaviti in prenočiti, pa ima premalo znancev. Herbst in Giskra, ktera je hotel obiskati, sta ravno na Dunaji, tedaj letí čez mesto, dasiravno ga že zeló žeja po kakem debelem nemškutarji.

Čez kako uro je nad Dunajem. Preden se spusti nad zemljo, se preletava še nekoliko, da bi iz višave zagledal kakega znanca. Prvi znanec, ktereга zagleda, je Kljunov Cene, kteri gre ravno od seje.

„Živijo!“ zavpije „Brencelj“, ko ga zagleda, „ravno prav, Cene, danes boš pa za vino dal.“

Cene se obrne, ko čuje njemu tako priljubljene glas „živijo“ in ves vesel tudi on zavpije:

„Živijo „Brencelj!“ Od kod pa ti? Si morda že na poti proti domu? No, kaj si videl novega?“

„Veliko, Cene, škoda da nisi bil z mano! Ti bi ne bil všel tako hitro iz ječe in bi sedel še danes v Berlinu. Prav žal mi je, Cene, da nisi tam.“

„Je že taka! Človek ne more povsod biti. Saj veš, da se tiči moje vrste povsod nahajajo. Nekteri tiče po luknjah, drugi pa so ministerijalni svetovalci. Tako so vsi prostori napolnjeni. — Da govoriva o potovanji! Si govoril z Bismarkom? Kaj je rekel?“

„To ti bom povedal pri poliču vina ali pri vrčku piva, ktereга boš plačal. Zdaj sem prežejen, kar jezik se mi obotavlja. Saj veš kako gostilnico, kjer je malo ljudi, a dobra pijača. Jaz bi ne videl rad, da bi se zvedelo domá, da sem se s tabo po Dunaji vlačil. Saj veš, kakošni so ljudje! Človeka radi sodijo po družini.“

Kljunov Cene sprevidi to in pelje „Brenceljna“ v neko bolj skrito krčmo ter ukaže prinesiti pijače. Ko sedita za mizo, spregovori Cene:



„No, kaj je rekel Bismark? Si mu izročil moj pozdrav?“

„O, prav vesel je bil in rekel, da zdaj nima ravno časa misliti na tvojo kupčijo, pa da so mu pogoji všeč. Ti bo že še pisal, kedar se malo beseda vleti.“

„Tokrat bom jaz že v Švici“, pravi Cene, „in se ne bom več pečal s kupčijo.“

„Kaj boš pa počel v Švici? Koga boš li jedel? Saj veš, da tam ni Slovencev!“

„V pokoj bom šel. Veš „Brencelj“, človek se sčasoma vsega naveliča.“

„Res je taka! Tudi ljudje se človeka naveličajo. Pri nas na kmetih ga potem skoz vrata pahnejo, na Dunaji pri vas ga pa denejo v pokoj in vržejo za njim kakih 1500 do 1600 gold. letne plače.“

„Toliko bom tudi jaz dobil. Veliko ni —“

„A vendar boljši je za državo, da potrosi le 1600 na leto in te več nima, kakor 4000, kolikor si dozdaj imel, in ima še tebe po vrhu, Cene. Kaj pa, boš ostal še poslanec vélikega posestva v kranjskem deželnem zboru?“

„Dokler mi bodo plačevali po 5 gold. na dan, dalje ne. Denar se težko zasluži in vsak krajcar je dober.“

„Škoda bi bilo, ako bi popustil poslanstvo. Komu bi se potem galerija smejala?“

„Ej, saj imate Koreljna, Kalteneggerja, Kromerja in druge. Dokler so ti v zboru, gradiva za smeh ne bo zmanjkalo. — Le pij, „Brencelj“, ga bova pa še poliček vsekala, da Dunajčani ne bodo mislili, da ga Kranjec ne zna piti.“

Toraj ga pijeta še nekaj poličev, potem se „Brencelj“ posloví, ker jamejo ljudje prihajati. Cene ni prav dobre volje, to se mu vidi, ravno tako se drži, kakor da bi bil stal celi dan pod kapom. Ko se ločita, podá „Brencelju“ roko.

„Z Bogom, „Brencelj“, pozdravi mi Koreljna!“

„Z Bogom, Cene! Da bi se več ne videla.“

V tem je napočila noč in „Brencelj“ pogleduje po prenočevališči. Posreči se mu, da najde konjski hlev, kjer se prav priležno vsede. Drugi dan sliši, da je Hohenwart postal ministerstva predsednik. Tega grofa je poznal „Brencelj“ že od doma, tedaj se je spodobilo, da ga obišče. Toraj frčí proti njegovi palači in se zmuza skozi ključnico do njega. Ko ga grof Hohenwart zagleda, se začudi in ga nagovori:

„Glej ga no! Kdo bi bil mislil, da se bova tukaj kdaj videla?“

„Jaz že ne, gospod grof, bodite mi pozdravljeni!“

„Ej, kaj me boš vikal, „Brencelj“, saj sem še, kar sem bil, kranjsk fant. Ali sem ti morda zdaj manj vreden, ko sem postal minister?“

„O ne, še več si vreden, saj ti več plačujejo, kakor prej, dokler si bil še priprost človek.“

„No, Brencelj“, prične grof Hohenwart, „so Kranjci kaj veseli, da je postal Kranjec minister?“

„Ne preveč“, mu odgovori „Brencelj“, „dozdaj so jim že mnogo hudegastorili, — no pa saj se še ne vé, kaj bo. Jaz sem ravno na poti iz Berolina, toraj nimam novic od doma. Vendar vem, da nekaj Kranjci in Slovenci sploh na vso moč želé.“



„Kaj pa, povej mi!“

„Če mi poprej oblubiš, da si boš zapisal za uho in ne, kakor tvoji predniki na tem mestu, z ogljem v dimnik. Jaz ne bom boba ob steno metal.“

„Le vrzi ga, jaz ga bom vjel. Povej mi, česa želé Slovenci?“

„Ne vstraši se, kakor so se vstrašili drugi, ne strmi, ne zatiski si ušes, kedar izrečem važno in težno besedo, ktera obsega vse želje Slovencev, in ta je — „Slovenija“.“

Grof Hohenwart se pri tej besedi jame drsati po blazinah na stolu, kakor da bi ga srbelo ali bi čutil mravlje pod sabo. Popraska se za ušesi in odgovori počasno:

„Veš kaj, „Brencelj“, to je malo sitna stvar, ne gré kakor bi trenil. Saj ti je znano, da se ta beseda na Dunaji ne čuje rada, ne doni prijetno na ušesa, da je največ drog, s katerim se dregne v sršenov meh. Pred mojimi predniki na tem mestu je nihče ni smel izustiti.“

„O, vem da ne! Saj je že to nekaj, da me nisi naravnost zapodil, ko sem jo jaz izustil. Že sem se oziral po kakošni špranji ali luknji, da mi ne bo treba. — Vendar, povej mi, ali boš to željo svojih bratov in sorodcev zapisal z ogljem v dimnik ali za ušesa?“

„No, naj pa bo, jo bom že zapisal —“

„V dimnik?“

„Ne, ne, za ušesa in v svojo listnico.“

„Bog te živi, brate! Če boš to storil, je že nekaj, a vendar skrbi, da ne ostane zapisana, kajti na papirji imamo že skoro nebesa, a vendar smo še v peklju. Spolni jo, spolni to željo, da bo svet zamogel o tebi reči: No, glejte, kar ni dosegel nihče drugi, to je dosegel grof Hohenwart — kranjsk fant. — Potem bomo ponosni na-te, ne bomo se sramovali, da je bil naš sorodec minister. Zdaj pa zdrav ostani, jaz hitim tolažit svoje brate, ti pa glej, da ostaneš mož beseda.“

„Brencelj“ se posloví in frčí naravnost proti domu v belo Ljubljano. V Celji misli obiskati svojega prijatelja Schönwettera, pa ko ga vidi, da se učí ravno v Janežičevi slovnici slovensko, ga noče motiti in letí dalje.

V Ljubljano prifrčí ves vesel in se misli v slovenskem mestu zopet enkrat do dobrega nakositi in napiti. A prva novica, ktera mu pride na uho, je: Župan je — Dežman!!!

Na to kar naravnost v omedlevico pade, in ko se zopet zavé, vidi dr. Schafferja v svetovalskem fraku. Brž zopet pade v omedlevico, iz ktere se ne bo zbudil, dokler bo dr. Schaffer mesten svetovalec in Dežman župan. Kako dolgo se ne bo zavedel?

(Dalje, kedar bo šel „Brencelj“ zopet popotovat.)

Dvojna mera.

Pred nekimi dnevi je rogovilil, kakor je znano, pijan kmečk fant v Medvodah tako, da se ga je boječ nemškutar prav zajčje pogumnosti vstrašil. Zandarji so vjeli hudodelnika in obsojen je bil na tri dni v zapor. Dobro!

Ravno tako je na Šmarni gori isti dan nemčursk ljubljansk fantalin v obleki „fajerberov“ mirnega meščana prav živahno ohladil preko glave, tako, da mu je moral priti zdravnik na pomoč. Stvar pride pred sodnika, ne da bi bil fantalin poprej v preiskavnem zaporu, hudodelstvo se mu po pričah dokaže, in kaj mislite, na koliko mesecev je bil obsojen v težko ječo?

Na dva dni v zapor!

A še to se mu je preveč zdelo, toraj se oglasi do višje sodnije. Morda je zaradi tega junaštva pričakoval še javno pohvalo v „Laib. Ztg.“ ali v „Tagblattu“.

Iz te resnične dogodbe se vidi, da pri nas ni dvojne mere pri sodnji, kakor trdijo vedno nezadovoljni Slovenci.

Požrešnost.

Slovenci so jako nezadovoljni ljudje. Če jim človek pomoli deželnega ministra, pa hočejo imeti „Slovenijo“.

Grof Hohenwarth.

Čudež kranjske dežele.

A. Jaz vem na Bohinjskem jezeru mesto, na katerem se vsak pok sedemkrat odmeva.

B. To vse ni nič proti temu, kar jaz vem. Unidan je zakričal pijan kmečk fant v Medvodah nad nekim nemškutarjem. Drugi dan se je odmeval ta krik desetkrat močneje v ljubljanskem „Tagblattu“ in čez tri dni po vseh nemčurskih časnikih, in sicer tako močno, kakor da bi bil v Medvodah kak pretep. Če pa nemškutar kje Slovence udari, pa brž vse potihne ali pa se odmeva, kakor da bi ga bil pobožal.

A. To je res čudež kranjske dežele.

Vezani abecednik.

A.

Avstrija lepa je država,
Ajdovco je rada krava.

B.

„Brencelj“ je zlo sitna muha,
V Blatni vas' se „Tagblatt“ kuha.

C.

Carigrad je turško mesto,
Cekina ne dobiš za presto.

Č.

Čevljar drži se rad kopita,
Čuvaja dva pred Demanom stojita.

D.

Dlako osel povsod puša,
Dežman se zlo rad pridušja.

E.

Evo je kača vjela v mreže,
Ertl rad otrobe veže.

F.

„Feuerwehr“ rad pivo pije,
Francoz Prusaka ne nabije.

G.

Grablje boljše so ko vile,
Griža huda je od sile.

H.

Hlapec rad pri delu stoka,
Hudobivnik se rad joka.

I.

V Idriji je dosti rude,
Ižanke so na Pajka hude.

J.

Janjče turnarjem so znane,
Ježica je bliz' Ljubljane.

K.

Kozel ima kosmato brado,
Kaltenegger ni še Kato.

L.

V Ljubljani vladajo nemčurji,
Lesice so večje ko dihurji.

M.

Mule so si z osli v rodu,
Malič stoji rad pri sodu.

N.

Napoleon zdaj več ne vlada,
Nemčur pri nas ne strada.

O.

Osel vedno eno riga,
Ogrinca š. 19. ne briga.

P.

Polž lazi le počasi,
Pisker rad po zborih kvasi.

R.

Renegat ime je grdo,
Rak ima lušino trdo.

S.

Slovenec je prav dobra duša,
Sveteč nemčurjem na čelu puša.

Š.

Šemo lahko vsak oslepari,
Šenveter v Celji nemškutari.

T.

Turki kruha ne pečejo,
Turnarji urno tečejo.

U.

Uma nimajo živali,
Ustavo našo le nemškutar hvali.

V.

Vol ima velike rogove,
Veče pa še Avstrija dolgove.

Z.

Zlato ni vse, kar se sveti,
Zurko nosi Slovenec po leti.

Ž.

Žaba se rada napihuje,
Župan se Dežman imenuje.

Velika vednost.

„Triesterica“ in po njej „Laib. Ztg.“ ste prinesle te dni novico, da je mariborsko tiskalno društvo kupilo od dr. Preloga tednik „Slovenski Narod“. Kdor je malo manj učen, kakor omenjena časnika, in to menda vsak kmet, bo vedel,

1. da „Slovenski Narod“ ni tednik, ker izhaja po trikrat na teden;
2. da tiskalno društvo ni kupilo „Slov. Naroda“;
3. da ga od dr. Preloga ni moglo kupiti, ker ga dr. Prelog nima, kradel ga pa ne bo.

Pa naj mi kdo pride in reče, da nemški časniki in njihovi vredniki ne poznajo razmer dežele naše!

Dober svet.

Da je v ljubljanskem mestu norišnica neobhodno potrebna, previdi vsak, kdor pozna sedanje okoliščine. A vendar je ne bo, dokler se ne zedinite obe stranki druga drugi v podporo. Kaj ko bi se to tako-le naredilo:

Dežela in Slovenci naj dajo denar, s katerim se zida poslopje. Kedar bo gotovo in za norce vse pripravljeno, naj bi se izročilo nemčurjem, kateri bodo po svojih ljudéh za to skrbeli, da poslopje ne bo — prazno stalo.

Dobrovoljnost.

Petero Janjčanov, kateri so sedeli zarad turnarskega pretepa na Gradu, je pomiloščenih. Reveži so bili grozno veseli in so bôje sklenili zahvaliti se pri turnarjih za to veliko veselje. Načelništvo turnarsko jim je bôje odgovorilo, da je pripravljeno, tako veselje jim še večkrat napraviti.



Opazka.

To je čudno! Če se pri uri le dotakneš peresa, se že sproži in kladvo jame biti ne po tebi, timveč po zvonu.

Če kak pijan kmečk fant vrže le kamniček za kakim nemčurjem, izmeče potem Dežmanov „Tagblatt“ in nemčurski dopisuni v nemškutarskih listih cele groblje kamenja, a ne za pijanim fantom, timveč za Slovenci in slovensko duhovščino.

O zadevah nemškega gledišča v Ljubljani.

Že nekaj let hirajo nemške predstave v ljubljanskem gledišču, tako da se je bati, da bi čisto ne prenehale. Veliko so že uigibali moške inteligencije sem ter tje, a nobena „žavba“ ne pomaga več.

Le „Brencelj“, kateri je že marsiktero zadel, je našel pravi način, po katerem se obrani Ljubljani ta „špiža“ za nemčursko inteligencijo. To bi se tako-le godilo:

Nemčurski prvaki naj igrajo sami, saj imajo v svojih rajdah marsikakošno moč, ktera bi ljudi v gledišče vlekla. Na pr. gospod Suppan prevzame značajne naloge (Charakterrollen), v katerih je že dobro izurjen, g. Schaffer naloge priprostih fantov (Naturburschen), gospod deželni glavar Wurzbach naloge olikane komike, gospod Ertl navadne smešne naloge, ktere je že v konšt. društvu igral z dobrim vspehom, gospod Dežman naloge zaljubljenih mladenčev in mladih junakov, gosp. Käsmacher s pudelnom vred naloge starih očetov, gosp. Kaltenegger naloge sitnežev in intrigantov, gosp. Pisker bo „deus ex machina“ in gosp. Malič bo za odrom na velikem bobnu gromel in bliskal. Policaji se dajo rabiti za „Chor“ in „proklete grablje“ dajo lepo scenerijo. Drugi veljaki se dajo rabiti za vsako nalogo, in če bo gosp. Lašan šepetalec, se smeha ne bo nikdar manjkalo. Igrajo naj se izključljivo vesele igre, kajti žalostne se igrajo že čez dvoje let na „rotovžu“.

Nate, pa imate izvrstno gledišče!

Pogovori.

Jože. V zadnji seji ljubljanskega konšt. društva je izustil dr. Schaffer besedo velike predrznosti. Rekel je namreč, da stavi svoj predlog v imenu omikanih in umnejših prebivalcev kranjske dežele.

Tone. Kaj tacega je Dolfi izustil? Kaj bi še le bilo, ko bi jel staviti predloge v imenu divjakov ali neumnežev!

Tine. Veš že, Jaka, da je zmagovalec pri Visi, junak Tegetthoff umrl?

Jaka. To se strašno redko zgodi, da bi pri nas kak junak umrl. Še kolera jim ne more do kože.

Tone. Turnarjev, kateri so bili zarad pretepa na Janjčah obsojeni, je toraj pet pomiloščenih?

Jože. Ni res, Janjčani so pomiloščeni.

Tone. I, kaj so bili Janjčani obsojeni? Glej no, kako se človek zmoti!

V nebesih.

Sv. Peter. Od kod, popotnik?

Tegetthoff. Iz Avstrije! Bil sem vojskovodja na morji.

Sv. Peter. Koliko vojsk si zgubil?

Tegetthoff. Ne ene.

Sv. Peter. Oho! Dobil tudi nisi nobene?

Tegetthoff. Pač, pri Visu sem Lahe našeskal.

Sv. Peter. Zatrobite, angelji, prišel je iz Avstrije vojskovodja, kateri je v vojski zmagal.

UGANJKA

Kakošen razloček je med zajcem in ljubljanskim tur narjem?

Zajec teče hitreje v hrib, tur nar pa hitreje na vzdol.

Ta številka je za mesec april.

Slaba vrtnarja.



„Brencelj“ piše:

Gosp. V. v Gorici: V Vašem pismu ni bilo, kakor je kazal napis, 2 glđ. 40 kr., timveč le 1 gold. 40 kr. Kam je pa prišel drugi goldinar, sam Bog vé.

Naročnikom, kateri so še nekaj lanske in vso letošnje naročnino na dolgu: Podvizajte se s plačo, kajti „Brencelj“ ne živi le od duševne, temveč tudi od telesne hrane, ktero dobiva pri naročnikih. Znesek je sicer majhen, a veliko majhnih številk naredi veliko. Če jih je toliko prijateljev, kateri so poslali naročnino že do konca leta, zakaj bi bili Vi zadnji? Kje je pisano, da morate biti vsi Kraussove vrste? Nekteri so že prejeli opombe po pošti, saj veste, da je tudi „Brencelj“ siten, kedar je lačen.

Poduk,

kako se delajo iz komarjev kamele, se daje, gledé zadnje dogodbe v Medvodah, pri

vredništvu „Tagblatta“.

Ravno tam se izvė, kako se najbolj hitro in z malim trdom omivajo domače (nemčurske) grdobije in zakrivajo lastni grehi.

Gospodinja „Slovenija“: Glejta gospoda, kakošna varuha ste mi poslali v zelnik. Ograjo sta podrla in zdaj sta se celó glav lotila.

Hohenwart in Habietinek: Hm, hm!